

Täna!

Aastaid tagasi varastati minult rahakott minu jaoks suure summaga. Esimene mõte oli: “Miks mina?” Järgmisel hetkel koitis arusaamine: miks ma ei küsi “Miks mina?”, kui juhtub midagi head või läheb plaanitud paremini, küll aga teen seda õnnetuste korral? Miks ma ei täna heade üllatuste puhul, küll aga palun abi äparduste ja raskuste hetkedel? Miks ma häid sündmuseid ei märka nii, nagu eba-meeldivaid?

Kolm mälestuskillukest

1. Mõni aasta tagasi veetsin kolm nädalat Indias Auroville`is. Käisin tihti väikestes käsitööpoekestes. Ühel hommikul astusin sisse kašmiiri poodi. Parajasti oli väljumas üks mees, kes ütles, et võtab automaadist raha ja tuleb kohe tagasi. Laul oli suur hunnik tema poolt väljavalitud hõbeeheteid. Neid näinud, sõnasin juba tuttavale müüjale: “Sul on täna hea päev!” Ta vaatas mulle otsa ja ütles tõsiselt: “Iga päev on hea päev.” Täpsustasin: “Tahtsin öelda, et edukas päev.” Tema vastas: “Iga päev on edukas.” Püüdsin veel, parandasin, et kasulik päev. Tema aga ulatas naeratades klaasi teega ja vastas: “Iga päev on kasulik päev. Kui keegi ostab, siis saan raha, mida pärast hooaja lõppu oma küla rahvale tehtud töö eest viia. Kui ostjaid ei ole, aga tuled sina, siis joo me teed, räägime juttu ja mulle see meeldib. Kui sa ei tule, siis saan koristada, riiulitel asju sättida, jumalat tänada, lugeda, naaberpoodnikuga teed juua, tukkuda. Iga päev on hea, edukas, kasulik, õnnelik ja ma olen iga päeva eest jumalale tänulik.”

2. Kord ühe Jordaania hotelliomanikuga juttu puhudes küsisin, milles nende palvetamine seisneb. Ta vastas, et eelkõige nad tänavad jumalat: “See, et ma elan, et hommikul silmad lahti teen ja päikest või oma lähedasi näen, ei sõltu minust. See kõik on jumala tahe ja selle eest ma tänangi. Samuti kõige selle eest, mida näen, kuulen, tunnen, mis ja kes mul on.” Olen ka varem araabia maades käinud ja mulle meeldib sealne rahva ellusuhtumine. Seekord aga eriti: nad olid väga sõbralikud, abivalmis, väärivad, rahulikud, enesekindlad.

3. Vestlesin kahe beduiiniga, kes oskasid inglise keelt väga hästi, aga ei saanud kuidagi aru, mida tähendab sõna “kade”. Ka mitmed näited ei aidanud. Küll aga

“ Selline lähenemine paneb märkama ja mõtlema selle peale, mis mul on, seda hindama; mitte keskendumata sellele, mida mul veel ei ole.

teadsid nad väga hästi, mis tähendab “armukade”. Kui seletasin, et kadedus on asjade pärast ja armukadedus suhetes, vaatasid nad ikka mõistmatult mulle otsa. Nad ei saanud aru, mis on kadedus, vaid olid tänulikud selle eest, mis neil on.

Kui meile tähendab palvetamine eelkõige palumist (põhiliselt palume endale midagi, sageli asju, harvem ka teistele), siis näiteks Idamaades tähendab palve rohkem tänu. Tänu selle eest, et elan, näen päikest, mul on lähedased, süüa, kodu... Selline lähenemine paneb märkama ja mõtlema selle peale, mis mul on, seda hindama; mitte keskendumata sellele, mida mul veel ei ole. Eesti keeles on aga isegi sõnad “palve” ja “paluma” sama tüvega. Kas seepärast meie palve ongi palumine?

Mõni aeg tagasi, kui kirjutasin üles sama kirjapildi ja erineva tähendusega sõnu, avastasin, et “täna” on nii päev eilse ja homse vahel kui ka “aitäh”, vorm sõnast “täna”. No oli see alles avastus. Peaksime hoopis rohkem märkama kõike seda, mis meil on, mida tajume, oskame, suudame, tunneme, kes oleme, ja selle eest tänulikud olema.

Täna täna! Praegune päev on tänamiseks. Täna kohe, täna iga päev, seda ei saa homsele lükata.

Epp Veski, ARST, PSÜHHOTERAPEUT